CIJENA 1·50 DIN.

POŠTARINA U GOTOVU PLAĆENA

NAŠA GOSPO LURDSKA, MOLI ZA NAS!

NAŠA GOSPA LURDSKA

GOD. 1932. BROJ 7.

26921

CRKVENA GODINA

SRPANJ 1932.

1. P Blag̃dan (nezapovijedani) presv. Krvi Isusove. — Prvi petak. Potpuno oproštenje članovima bratovštine presv. Srca, presv. Sakramenta i Apostolata molitve.

2. S. Pohođenje Bl. Djevice Marije. „Uniđe u kuću Zaharijinu pozdravi Elizabetu." — Prva subota u mjesecu. Potpuno oproštenje članovima bratovštine karmelskog škapulara, III. Reda sv. Franje i svim vjernicima, koji uz obične uvjete obave kakvu pobožnost na čast neokaljanoj Djevici, da Joj zadovolje za uvrede.

3. N. po Duhovima prva u mjesecu. — Oproštenja kao na prvi petak i p. o članovima bratovštine sv. Krunice.

4. P. Udalrik, Berta.

5. U. Ćiril i Metodije, slavenski apostoli, najzaslužniji vjerovjesnici među Slavenima, osnivači slavenske književnosti i bogoslužja. — Vjernicima se najtoplije preporuča „Apostolat sv. Ćirila i Metodija", Zagreb, Kaptol 29. Crkva nas opominje, da neprestano a napose danas molimo za sveto Sjedinjenje. — Potpuno oproštenje članovima Apostolata sv Ćirila iMetodija.

6. S. zai ja, prorok. Prva srijeda u mjesecu. — Potpuno oproštenje vjernicima, koji, uz obične uvjete, obave kakvu pobožnost na čast sv. Josipu.

7. Č. Vilibald. Prvi četvrtak u mjesecu. — Potpuno oproštenje članovima bratovštine presv. Sakramenta.

8. P. Elizabeta. — Potpuno oproštenje članovima III. Reda sv. Franje.

9. S. Brcko, Anatolija. — Potpuno oproštenje članovima III. Reda sv. Franje.

10. N. 8. po Duhovima. — Potpuno oproštenje članovima Apostolata sv. Ćirila i Metodija u mjestima, gdje se danas obavlja izvanja svečanost sv. Braće.

11. P. Pijo, papa.

12. U. Mohor i Fortunat, mučenici.

13. S. Margarita, Eugen. — Potpuno oproštenje članovima III. Reda sv. Franje.

14. Č. Bonaventura, biskup i crkveni učitelj iz franjevačkog reda. — Potpuno oproštenje članovima III. Reda sv. Franje.

15. P. Henrik, ispovjednik.

16. S. Gospa od Karmela. Crkva preporuča pobožno nošenje škapulara. Nebeska je Majka obećala onima, koji pobožno nose karmelski škapular, da će ih sačuvati od pakla, priskrbiti im, da umru u milosti Božjoj. Koji uz to obavljaju propisani post ili molitve, po njihove će duše doći u čistilište u prvu subotu nakon smrti. — Potpuno oproštenje članovima bratovštine karmelskog škapulara, a u crkvama, u kojima je takva bratovština osnovana, mogu uz obične uvjete dobiti potpuno oproštenje svi vjernici, kolikogod puta posjete takvu crkvu i mole na nakanu sv. Oca. To vrijedi od jučerašnjega podneva do današnje ponoći.

17. N. 9. po Duhovima. Aleksije.

18. P. Kamilo, ispovjednik, zaštitnik umirućih.

19. U. Vinko Paulski, ispovjednik, osnivač Družbe sestara milosrdnica. — Potpuno oproštenje mogu dobiti u crkvama sestara milosrdnica svi vjernici uz uvjete označene dne 16. o. mj.

20. S. Ilija, prorok.

21. S. Prakseda, djevica. — Potpuno odroštenje članovima III. Reda sv. Franje.

22. P. Marija Magdalena, uzor pokore, dokaz, da se može čovjek od grešnika obratiti na službu Božju. — Potpuno oproštenje članovima III. Reda sv. Franje.

23. S. Apolinar, biskup i mučenik.

24. N. 10. po Duhovima. Kriszina, djevica.

25. P. Jakov, apostol. — Potpuno oproštenje članovima Družbe sv. Petra Klavera, uz obične uvjete, ako mole za raširenje svete vjere.

26. U. Ana, majka Bl. Djevice Marije. — Potpuno oproštenje članovima III. Reda sv. Franje.

27. S. Pantaleon. — Potpuno oproštenje članovima III. Reda sv. Franje.

28. Č. Viktor, Inocent.

29. P. Marta, djevica.

30. S. Abdon i Senen, mučenici.

31. N. 11. po Duhovima. Ignacije Lojolski, osnivač Družbe Isusove. Širimo pokret zatvorenih duhovnih vježbi. Upute daje Dom duh. vježbi za muške, Zagreb, Jordanovac, br. 110, i Dom duh. vježbi za ženske, Zagreb, Vrhovec br. 45. — Potpuno oproštenje mogu dobiti vjernici u isusovačkim crkvama, uz uvjete označene dne 16. o. mj., zatim vjernici, koji barem tri put u tjednu zajednički mole Krunicu Gospinu.

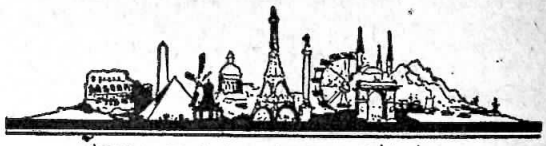

ŠIROM SVIJETA

Kako je kardinal Manning (čit. Mening) postao apstinent. Glasoviti engleski biskup i kardinal Manning mnogo je nastojao da odvrati siromašni svijet od žestokih pića, osobito rakije. Dao se požrtvovni kardinal na to, jer je znao, a i vidio, kako rakija mnogima oduzimlje zdravlje, a mnoge i mnoge obitelji baca u najveću tugu i nevolju. Kad je jedamput nagovarao nekoga radnika, da se okani rakije, odgovori mu ovaj odrešito: „Da, moj gospodine, ali vi je isto pijete, samo nešto bolju nego ja!" — Na ove se riječi kardinal uozbilji i odgovori: „Od danas ni kaplje više!" — I održao je riječ. — 20 godina, što je još živio, uzdržavao se od pića. — To je pobudilo veliko zanimanje. Mnogi su slijedili njegov primjer i ni kaplje nijesu pili opojnih pića. Kad je kardinal umro bilo je u Londonu 28.000 katoličkih apstinenata. Mnogi bi od njih zacijelo pao u neumjereno uživanje, upropastio sebe i svoju obitelj. Tako je kardinal Manning spasio svojim primjerom tisuće i tisuće obitelji od bijede i nesreće. Kad bi on samo na sebe mislio, mogao bi piti opojna pića, jer kod njega ne bi bila opasnost, da padne u neumjerenost, kao što je to slučaj kod drugih. Zato im je pritekao u pomoć svojim primjerom.

Misa francuskih turista. U nedjelju, 12. maja nalazila se u Beogradu jedna grupa francuskih turista od 45 osoba — a svi iz grada Mans u Normandiji, iz kraja jako katolički osviještenog. Ovo je putovanje imalo privatni karakter, a tu su bili nekadanji borci sa solunskog fronta. Sam program puta sastavio je „Putnik", a *učesnici su zahtijevali, da u nedjelju bude sv. Misa.* Misa je odslužena samo za njih u kapeli Penzionata sa pjevanmjem i sa govorom na francuskom jeziku. Na misi su bili svi prisutni i svi su izjavljivali, da im je ova mala svečanost ostala u najboljoj uspomeni za boravka u Beogradu. Oni su onda pošli na Avalu i na francusko groblje. Ovaj lijepi primjer vjernosti vjerskim dužnostima napravio je jaki utisak na mjesna nacionalna društva, koja su ih pratila.

Eto, takovi su francuski katolici i na putovanju.

DAROVI ZA OLTAR KRALJICE HRVATA U JERUSALIMU.

Osim do sada oglašenih darovatelja u prošlim brojevima našega lista, njima su se pridružili još ovi:

Po 100 Din: R. Dubin iz V. — Po 56 Din: R. Ropar iz Joungstown Ohio. — Po 30 Din: I. Milinković iz S., A. Šnjarić iz S. P. sakupila od tri osobe, I. Golić iz Đ. — Po 25 Din: M. Šinkovac iz N. P. — Po 20 Din: J. Koch iz V., A. Ilasa iz T., V. Frehlich iz O., N. N. iz Virja, J. ud. Paljaga iz B., I. Pinjatela iz B. — Po 15 Din: M. Korpar iz V., B. Ivaniš iz N. P. — Po 10 Din: M. Lukić iz O., Đ. Ivanović iz P., M. Pustaj iz V. P., J. Poštić iz P., M. Kajba iz Zagreba, A. Speljak iz K., V. Pogačić iz K., V. Kurelija iz P., M. Tušek iz Zagreba M. Novak iz M., M. Barbalić iz V., M. Novosel iz V., I. Kosanić iz P., F. Dočkal, France Dočkal iz Zagreba i A., Tiušek iz Zagreba, F. Medvarić iz G., I. Nemet iz O., J. Kos iz P., S. Gašparević iz C., A. Kuharić, I. Kuharić, J. Stulac, M. Benković, A. Bucković iz P., B. Medven iz M. D., Zl. Ričar, M. Bucković, M. Požeg iz P., L. Crnković iz K., Župni ured iz Zagorja sakupio 130 Din od trinaest osoba. — Po 8 Din: P. i J. Kufrin iz J. — Po 7 Din: R. Križanec iz K.

Štovatelji Majke Božje neka i druge nagovaraju, da porade, kako bismo čim prije imali svoj oltar u najsvetijem mjestu — Jerusalimu. Svima darovateljima najljepša hvala, a po molitvi Kraljice Hrvata od Boga stostruka nagrada!

„NAŠA GOSPA LURDSKA" izlazi svakog mjeseca jedamput. Pretplata 15 Din na cijelu godinu (za inozemstvo 30 Din). Pojedini broj 1·50 Din. — Uprava „Naše Gospe Lurdske", Zagreb, Trg Kralja Tomislava 21. „Našu Gospu Lurdsku" izdaje Konzorcij Kuće Dobre Štampe. Za vlasnika, izdavača i uredništvo odgovara Dr Josip Andrić, Zagreb, Trenkova ulica 1. Tisak Tiskare Narodne Prosjete, Zagreb, Trenkova 1. Za tiskaru odgovara Rajmund Sušin, Zagreb, Maksimirska cesta 47.

NAŠA GOSPA LURDSKA
GODINA V. UREĐUJE DR PAVAO LONČAR BROJ 7.

LURD I MARIJA

Najveće i najznačajnije prošteništе Bl. Dj. Marije je za sada Lurd, sa svojom čudesnom pećinom. Od godine do godine uvijek se sve više i više kršćanska srca bave na cijelom svijetu poznatim imenom Lurd. Jedva je prošlo 70 godina, što je Lurd bio jedan sakriveni, neznatan i teško pristupačan gradić. Sakriven u Pirenejima, a svijet je jedva znao da i postoji. Ali promisao Božji, upravo čovjeku neshvatljivim načinom u svojoj mudrosti baš je tako htio, da ovo mjesto bude izvorom milosti svima onima, koji su duševno i tjelesno opterećeni.

I dok susjedna kupališta mogu samo naravnim načinom i poslije češće i trajnije uporabe povratiti čovjeku pokvareno zdravlje, dotle ga Lurd povraća na zagovor Bl. Dj. Marije na natprirodni način i najčešće najednom. Što se pak tiče spasa duša tu vrijede uistinu riječi sv. Crkve o Bezgrešnoj Djevici: „...kako se nije nikada čulo, da si ikoga zapustila, koji se k Tebi u zaštitu utekao, Tvoju pomoć zatražio i Tvoj zagovor zamolio."

Lurd je Betsaida novijega vremena, gdje na zagovor Bl. Dj. Marije pomoć Božja i milost brže i obilnije djeluje u tjelesnim i duševnim potrebama, nasuprot svakog prirodnog zakona. Te milosti ne primaju samo katolici, nego i oni, koji su druge vjeroispovijesti, protestanti, dapače i nekršćani.

Položaj Lurda je divan. Ali nije po svom divnom položaju postao Lurd znamenit, kao što to svi znamo, nego je to postao, što je ovo mjesto izabrala Bl. Dj. Marija za svoje svetište, kada se ukazala kod pećine osamnaest puta jednoj poniznoj i pobožnoj pastirici. Lurdska ukazanja Bl. Dj. Marije su dakle razlog tomu, da danas Lurd nema samo glas znamenitog grada, i u mnogim katoličkim srcima ne ostavlja samo časovite i vremenske osjećaje ugodnosti, nego budi prave unutarnje radosti i veselja, trajno i istinito oduševljenje, koje srce čovječje ispunjuje s pravim nebeskim mirom i utjehom. To je sve isposlovala Bl. Dj. Marija bez grijeha začeta. Ona se ukazala g. 1858. u svojoj bezgrešnoj ljepoti i nebeskoj čistoći Bernardici. Malo je govorila s njom. Opominjala je, da se moli za grešnike, naročito je naglasila pokoru. Nadalje je zapovjedila, da zamoli svećenike, da tu sagrade crkvu; htjela je, da ovamo hodočaste ljudi, a napokon je rekla svoje ime: „Ja sam Bezgrešno Začeće". Moleći s djetetom dala je osjetni znak svoje velike moći, dijete je naime na Njezin poziv rukama iskopalo izvor, koji još i danas daje takvom snagom ljekovitu vodu.

Lurd! Iz ove veličanstvene svetosti, što nam ovo ime doziva u pamet, možemo u kratko razabrati ovo: Po Mariji Isusu. Jest: po Materi Sinu; po tužnoj Majci k Raspetomu, po pećini k Tabernakulu. Svaka pobožnost Mariji vodi do klanjanja Njezinom Božanskom Sinu Isusu. To se najljepše može vidjeti u Lurdu kod divnih obreda, što se vrše prilikom hodočašća. Glavna točka ovih sjajnih pobožnosti jest klanjanje Isusu u Presv. Oltarskom Sakramentu. Svečane pobožnosti kao: klanjanje, blagoslov, procesije sa Presvetim, blagoslov bolesnika sa Presvetim, napokon klanjanje kroz čitavu noć... sve to vodi do toga.

Nekada su ozdravljali bolesnici najviše kod pećine ili kod izvora ili u piscini. Danas, premda ova mjesta nijesu izgubila svoje djelovanje, danas je nastao jedan novi izvor: to je procesija s Presvetim. Mnogi od bolesnika uzalud su tražili liječenje kod pećine ili u piscinama; ali su ozdravili prilikom procesija s Presvetim, kada ih je Isus blagoslovio. Kao što nekoć u Izraelu, tako sada na novo ozdravljuje one, koji se ufaju u Njega. Jedinorođenoga Boga, Dijete Marijino.

U današnje vrijeme mnogo njih se odriče Boga, Krista! Ima tomu mnogo razloga, samo nekoje da spomenemo: mnogo loših primjera; previše mare ljudi za svjetovno, a za dušu premalo; napasti đavolske; a napokon i to mnogo podupire širenje bezvjerstva, što mnogi ne poznaju svoju vjeru, i povodom toga čitaju loše knjige, časopise, a da ni ne govorimo o novinama. Baš zato bilo bi svakomu upravo dužnost, koji još vjeru imade u Boga, da privede svoje nesretne drugove, koji su tijekom vremena svoju vjeru izgubili, natrag pravoj vjeri. Od mnogih načina bi jedan najuspješniji bio bez dvojbe revno i valjano štovanje Marijino. Da bi ljude mogli privesti natrag Isusu, moramo ih ponajprije dovesti k Mariji! Zato i stoji Lurd kao sredstvo za povraćanje izgubljene vjere.

Zato dakle u Lurd, svi koji ste umorni i opterećeni! Uz zagovor Bl. Dj. Marije će nas ondje Isus blagosloviti, uslišati i pomoći!

Idite dakle Bl. Dj. Mariji, utočištu grešnika, živom vjerom i velikim povjerenjem, i Ona će vas odvesti Isusu, vječnoj svjetlosti.

U Lurd dakle, braćo! Svi, koji ste klonuli pod teretom mnogih briga, idite u Lurd, da molite tamo kao što za sebe tako i za vaše bližnje, i Marija će kod svog Božanskog Sina Isusa Krista isprositi potrebne milosti. A Gospa nas sama zove u Lurd.

U najboljim rukama je naša bijeda, ako se odazovemo Gospinu pozivu. Pođimo dakle u Lurd po mogućnosti tjelesno, a ako nam je to nemoguće, barem duhom pođimo s ovogodišnjim našim hodočašćem i priključimo se molitvama tolikih tisuća lurdskih hodočasnika iz raznih dijelova svijeta.

M. Aufsatz.

UPUTE ZA XI. PUČKO HODOČAŠĆE U LURD

Jedanaesto pučko ovogodišnje hodočašće u Lurd polazi 9. kolovoza (augusta) iz glavnoga kolodvora u Zagrebu u 18 sati. Hodočasnici, koji putuju s tim hodočašćem, neka se toga dana prije podne prijave u uredu na Kaptolu broj 29. Tamo će dobiti hodočasnički znak i mjesto u vozu. Tamo će moći promijeniti i novac u stranu valutu. Preostala putna svota neka se pošalje 14 dana prije polaska.

Putnica je zajednička i nitko se ne može odijeliti od hodočašća. U putnoj svoti uplaćeno je: hrana, stan, napojnice, prenos prtljage sa stanice u hotel i natrag, razgledavanje gra-

NUNCIJ H. PELLEGRINETTI BLAGOSILJA SA SVETOTAJSTVOM

(Slika sa Euharistijskog kongresa u Sarajevu)

dova, i vizumi za putnicu. Hodočasnici dobivaju tri puta dnevno obilnu hranu, koja počinje 10. kolovoza s kavom u jutro, a svršava večerom 19. kolovoza. Ukonačuje se u hotelima po dvojica, trojica u jednoj sobi, a svaki imade svoj krevet.

Svaki hodočasnik imade polovičnu vožnju od mjesta polaska do Zagreba i na povratku od Zagreba do svoga mjesta. Treba da pokaže na stanici legitimaciju, koju će dobiti poštom prije polaska od kuće.

Svaki hodočasnik neka ponese što manje stvari t. j. takav kovčeg, da ga može lagano prenositi iz vlaka u vlak i pred stanicu, otkale se otprema vozilom. Neka ponesu topli prsluk.

Odijelo neka bude što jednostavnije, a napose se upozoruju gospođe, da ne ponesu odijela bez rukava i s velikim izrescima, jer se to u Lurdu strogo brani, a i u drugim mjestima ne dopuštaju pohađanje crkvi u takvom odijelu.

Svećenici ne moraju baš ponijeti talar, ali celebret svakako.

Program puta se više ne može mijenjati, a uglavljen je konačno ovako:

9. VIII.: zajednički blagoslov u crkvi čč. oo. Franjevaca na Kaptolu broj 9, u 16 sati, a zatim se polazi na željezničku stanicu, odakle polazi voz u 18 sati.

9. VIII.: polazi se iz Zagreba (18 sati) preko Ljubljane (22.01—23.15) i Rakeka (0.49—1.09) u Trst (4).

10. VIII.: Zajutrak u Trstu (4—5.35), a onda odlazak preko Venecije Mestre (9.02—9.23) u Milan, kamo se dolazi u 13.45. Tamo je ručak, razgledavanje grada, večera, konak i kava u hotelu, drugi dan sv. Misa u 7 sati.

11. VIII. Odlazak iz Milana (9.05) preko Genove (11.31—11.45) i Ventimilje, talijansko-franscuke granice (15.10—16.05) u Nicu (17.15). Ručak u vlaku. U Nici: Večera, konak, kava, sv. Misa u 7 sati, razgledavanje grada i ručak.

12. VIII. Odlazak iz Nice (15.50) preko Marsilje (19.29—20.10), Taraskona (21.40—21.53), Setta (23.49—23.59), Tuluse (13. VIII. 4.—6.06) u Lurd (9.41).

13., 14., 15. i 16. VIII.: Boravak u Lurdu. Pobožnosti u Lurdu: Zajedničko pohađanje i molitve pred čudesnom špiljom i u svetištima, prisustvovanje svaki dan hodočasničkoj sv. Misi, procesijama poslije podne s presv. Olt. Sakramentom i uveče sa svijećama, noćnom klanjanju, pohod znamenitog križnog puta, Bernardičine kuće, Pik de Žera, kupanje u čudotvornoj vodi, 14. VIII. poslije podne sv. ispovijed za one, koji se nijesu ispovjedili kod kuće ili u Zagrebu, zajednička sv. Pričest itd. Nevezani izlet u Biaritz.

16. VIII. Oproštaj pred špiljom, večera (18.) i odlazak iz Lurda u 19.01.

17. VIII. Preko Tuluse (22.28—0.31), Setta (4.20—4.32), Taraskona (6.48—7.25) u Marsilju u 8.50. U hotelu kava, ručak. Sv. Misa kod Gospe Čuvarice. Razgledavanje grada. A u 13 sati odlazak iz Marsilje preko Mentone (17.45—18.24), Ventimilje, francusko-talijanske granice (18.38—19.50) u Genovu (23.32). Večera u vlaku, noćenja u hotelu.

18. VIII.: Sv. Misa. Razgledavanje Genove. Ručak u hotelu. Odlazak iz Genove u 12.21. preko Milana (14.55—15.15) u Padovu (18.56). Večera i konak u hotelu.

19. VIII. U 7 sati pobožnosti na grobu sv. Antuna, a u 11.06 odlazak u Veneziju. Ručak i večera u hotelu. Vožnja velikim kanalom, ostalo po volji. Odlazak iz Venecije u 20.24.

20. VIII. Dolazak u Zagreb u 11.50.

Time je program puta svršen.

U ogradama kod pojedinih gradova je naznačeno vrijeme, kad se dolazi i odlazi iz tih mjesta, ako ne bi bilo slučajno zakašnjenje. Putuje se brzim vlakovima, osim iz Zagreba do Rakeka, kamo vozi samo putnički vlak. Gradovi se razgledavaju tramvajima ili autokarima.

OTAC NAS TJEŠI U NEVOLJI

Namjesnik Isusov, naš sv. otac Papa upravio je 3. svibnja na sve biskupe i vjernike svijeta pismo o velikoj suvremenoj bijedi čovječanstva. Okružnica počinje riječima: „Caritate Christi compulsi...", to znači: „Ljubav Kristova sili nas". Ta znamenita okružnica zvat će se, kako je to običaj, po tim početnim riječima, pa će pod tim imenom sjajiti u povijesti kao znak milosrđa Božjega, koje nam dobri Bog izlijeva po Namjesniku svojem našem Sv. Ocu Piju XI.

Ajde, da stoga promotrimo misli te važne okružnice, kako slijedi:

1. Je li ikad bilo veće bijede?

„Ljubavlju Kristovom potaknut" izdao je naš sv. Otac već lani u listopadu jednu okružnicu, kojoj je bila svrha, da nas, kao i sve kršćane svijeta, potakne na djelotvornu ljubav bližnjemu u tim savremenim nevoljama čovječanstva. Znademo, da je i kod nas, a u i ostalim katoličkim zemljama, imala ova okružnica mnogo uspjeha. Međutim su pak porasle nevolje, a s nevoljama porasla je i smionost onih, koji bi iz nevolja čovječanstva htjeli izvući koristi za svoja prevratna nastojanja. Sada sv. Otac upire na zajednički korijen, iz kojeg je iznikla ova bijeda, a to je lakomost. (1. Timot. 6. 10). Nekoji su novac i svjetska dobra tako rekući monopolizirali t. j. drugima oteli i samo sebi prisvojili i time prouzročili besposlenost i bijedu. Drugi pak hoće iz iste neuredne pohlepe za tim materijalnim dobrima da cijelo ljudsko društvo prevrnu i sebi podlože.

Uz tu grubu pojedinačnu sebičnost postoji još i narodna sebičnost, koja je također kriva nepravednoj podijeli dobara i gramzenjem za tuđim.

Glavna pak navala prevratnika namijenjena je na vjeru u Boga. Znadu oni, da s vjerom pada sve, pa i najnužnije granice društvenog poretka. Dok tako sv. Otac opisuje mnogostruko nastojanje bezbožnika, podsjećuje nas na riječ Isusovu, da su „sinovi ovoga svijeta mudriji od sinova svijetla". S lukavom proračunanošću vode boj protiv Boga, a sve pod krinkom nekih po sebi opravdanih zahtijeva, kao što su pravedna plaća, čovjeka dostojno stanovanje, posjed vlastitog dijela zemlje itd. Kod toga idu ususret ljudskim strastima, postavljajući kao prirodni zahtjev razulareno uživanje. Je li čudo stoga, da imadu toliki broj pristalica.

Sv. Otac ne poriče, da se protiv tog bezbožnog pokreta diže praktično kršćanstvo. Ipak treba da na svim područjima padne odluka:

2. „Za ili protiv Boga?"

„O toj je opet odluci ovisna sudbina čitavoga svijeta. S njom se susrećemo na svakom području: u politici, gospodarstvu, čudoređu, znanostima, umjetnostima, u državnim pitanjima jednako kao i u *domaćem* i *građanskom društvu*, na Istoku i Zapadu." Sv. Otac stoga upravo „zaklinje sve ljude u Gospodinu, privatnike i državnike, da se okane one prljave brige isključivo za svoju korist i neurednog sebeljublja. Ono ubija i najoštrije umove i guši u zametku sve i najplemenitije osnove, kad mu se čini, da samo malo prelazi uski krug vlastite koristi." Sada treba da se udruže svi i neka budu spremni, da podnesu, ako ustreba, i najteže gubitke, da spase sebe i čitavo ljudsko društvo. Vladari treba da znadu, da tada kad se okrnjuje najveći, Božji autoritet, da je tada u opasnosti i svaki ljudski autoritet. Stoga treba poduzeti sva ljudska sredstva, i ne smije ih se zanemariti, da se suzbije ovaj bezbožnički pokret.

Ipak sva ljudska nastojanja ostala bi bezuspješna bez pomoći Božje. A kako da je zaslužimo?

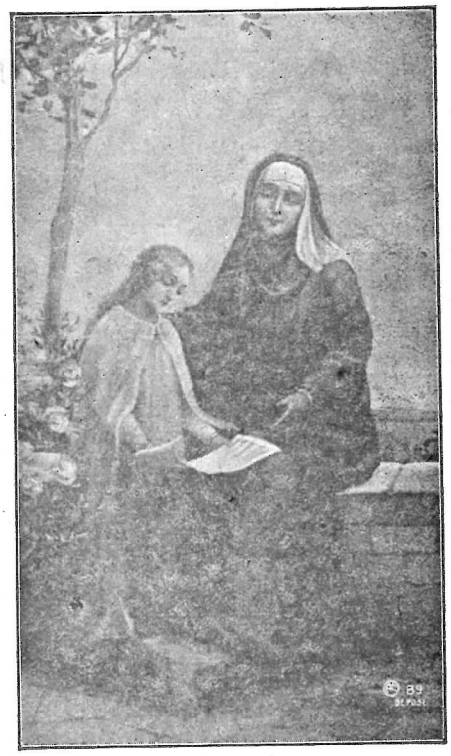

SVETA ANA POUČAVA SVOJU KĆERKU MARIJU

3. „Ovaj se rod izgoni samo molitvom i postom".
(*Mt. r.* 17., *glava* 20.)

U borbi protiv „tajne bezakonja" (II. Sol. 2, 7.) postizava se pomoć Božja u prvom redu postom i molitvom. Kod toga „post" označuje svakidašnje naše pokore i trpljenja podnesena radi Gospodina i Njemu na slavu prikazana.

Molitva je uspješno, djelotvorno sredstvo protiv zajedničkog korijena materijalnih nevolja i bezboštva t. j. lakomosti. Molitva uzdiže duh naš k nebeskim i vječnim dobrima i podjeljuje mu onaj mir, koji je izgubio u pretjeranoj težnji za imutkom.

Po molitvi će i stalešku borbu nadomjestiti plemenito i miroljubivo natjecanje za nebeskim i vječnim dobrima.

Molitva je važna također i radi mira među narodima. K tome napominje sv. Otac Papa: „Vladari država nisu oni, koji istoga Boga mole za mir, a među narodima uzdižu baklju nesloge.

Oni, koji poštuju Božje veličanstvo molitvom, to nisu oni, koji u vlastitom narodu podbadaju gramženje za vladom ili njeguju neuredni patriotizam.

Oni koji mole, ne će prije mirovati, dok se ne povrati mir, koji svijet ne može dati.

S molitvom mora biti združena i *pokora.* S riječima: „Pokoru činite!" — započinje Spasitelj svoj javni rad. (Matej 4, 17). Stoga su brižni pastiri crkveni uvijek u povijesti, kada je nadošla kakova velika nevolja, uz molitvu preporučivali i pokoru, naime kajanje, ispovijed i osobite pokorničke čine.

Danas pak moramo sa žalošću ustvrditi, da ne samo pojam pokore, već i sama riječ u širim krugovima nije cijenjena, kako treba. Pokora kao da je nešto zastarjelo, ponizujuće. Ta nije se ni čuditi, i sam pojam grijeha je izblijedio.

Sada mora molitva i pokora opet biti obnovljena i sačinjavati opet sastavni dio kršćanstva. To traži također otpor protiv bezboštva. *Boj za Boga mora također biti boj protiv grijeha.*

Među najsudbonosnije zablude našega vremena naime spada naročito popuštanje u moralnom redu. Stoga i može bezboštvo prodirati u najšire krugove. Pogubne posljedice ovog bezbožnog morala bez Boga opažaju se na svim područjima. Pokora i molitva najjače nam je oružje protiv toga.

Pokornik drži u uzdama svoje strasti. On daje zadovoljštinu za svoje i za tuđe grijehe.

Isto tako služi pokora miru. Bezbožnici nemaju nikakva mira. Tekar onda, kad bude uspostavljena potčinjenost Bogu, tekar tada će među ljudima zavladati pravi, trajni mir.

Bez toga uzaludni su svi međunarodni savezi i sve mirovne konferencije ostaju bez ploda, ma kako poštena bila nastojanja državnika.

Pokora daje duši onaj mir, što ga ne može dati nijedna zabava i nikakvo bogatstvo. Nije li sv. Franjo, pjesnik Sunca, bio jedan od najveselijih ljudi, a ujedno i snažan pokornik?

Molitva i pokora su sredstva, kojima se odstranjuje zadnji uzrok svega zla i dizanja protiv Boga.

4. **Javni poziv na molitvu i pokoru.**

S toga nas je sv. Otac pozvao, da na blagdan Presv. Srca Isusova svi izručimo na poseban način svoje vlastite poteškoće Bogu primanjem Presvetog Sakramenta i molitvom. Treba da se molimo za crkvene pastire, kao i za sve odvojene od Krista, pa čak i za nevjernike i neprijatelje sv. Crkve. To treba da nastavimo i poslije i da se u duhu pokore uzdržavamo od pretjeranih zabava pa i inih dopuštenih užitaka. Ko pak hoće, da učini više, neka se odreče koje svoje životne navike i u tu svrhu dade milostinju potrebnima.

Siromasi neka svoj položaj snašaju iz ljubavi prema Bogu, i na taj način mogu također mnogo doprinijeti tome, da se pospješi povratak mira i milosrđa.

Roki M.

MARIJA ZDRAVLJE BOLESNIH

Jednog lijepog proljetnog dana žurila se majka sa svojim čedom kroz šumu, k jednom prošteništu Bl. Djevice Marije.

Sunčane su se zrake na listovima lijepo odrazivale. Pokraj puta je cvalo divno cvijeće. No malo dijete nije opazilo te prirodne krasote. Ono znade samo za pjevanje ptica i za žuborenje potoka, jer je potpuno slijepo.

Srce materino je puno boli i gorčine. Premda liječnici ne mogu pomoći djetetu i konačno su izrekli na očnim klinikama, da su oči djeteta neizlječive. Majka se još uvijek nada, da će Bl. Djevica Marija ipak isprositi čudo.

Kad su stigli prošteničkom oltaru, poklekli su pred kipom Majke Božje. Mati je predmolila, a dijete je uvijek za njom ponavljalo: „Marija može pomoći, Marija hoće pomoći, Marija je već često puta pomogla, O Marijo, uvijek pomozi!"

Majka i dijete izgovarali su ove riječi neizmjernom ljubavlju i povjerenjem. Drugog dana je mali Bernard rekao, da je tama pred njegovim očima popustila; kao da mu nije više tako tamno, i od dana u dan kao da je pred njim sve svijetlije, i ako predmete nije mogao razlikovati.

U listopadu, u mjesecu sv. Krunice, majka i dijete su opet hodočastili na proštenište Bl. Djevice Marije. Opet su molili Mariju, zdravlje bolesnih, neka dovrši ono, što je već započela, pa da bude dijete potpuno zdravo. „Marija može pomoći, Marija hoće pomoći, Marija je već često puta pomogla, Marija uvijek pomaže. O Marijo, pomozi!"

Opet se dizala njihova molitva prema nebesima.

I gle zbilo se čudo!

„Majko, majko! Vidim!" vikao je mali Bernard od radosti. Tko može opisati tu radost, što je mati proživljavala zajedno sa sinčićem? Tko bi bio sposoban razumjeti kakovom hvalom je bilo puno njihovo srce prema Majci Božjoj?

Poslije revne molitve, ustao je sretni sin, pristupio k oltaru i objesio krunicu na ruke Bl. Djevice Marije te je progovorio: „Bl. Djevice Marijo! Ovu krunicu ću onda opet k sebi uzeti, kad budem kao svećenik prikazao prvu svetu misu na ovom Tvom oltaru!"

Dvanaest je godina prošlo. Pred oltarom Majke Božje jedan mladi svećenik prikazuje svoju prvu sv. Misu. Bernard je taj, koga je Bl. Djevica Marija tako čudesno izliječila. Održao je svoje obećanje. Došao je po krunicu. Kada je završio sv. Misu uzeo je k sebi krunicu sa ruke Bl. Djevice Marije, kleknuo je pred oltar i opet je molio: „Marija može pomoći, Marija je i meni pomogla". Onaj svećenik, koga je Bl. Djevica Marija izliječila u djetinjstvu, kasnije je postao redovnik. Još i danas živi u Sleziji, i nedavno mi je ispričao ovaj događaj.

S kakovim velikim povjerenjem možemo dakle pristupiti Bl. Djevici Mariji! S kakovim velikim povjerenjem mogu pristupiti majke, da mole za svoju djecu od Bl. Dj. Marije pomoć i u onom slučaju, ako su ova tjelesno slijepa ili bolesna, ali i onda, ako ih muči duševna sljepoća ili duševna bolest.

To nam najbolje pokazuje ovaj događaj!

Marija može pomoći, Marija je već često pomogla. O pomozi uvijek Marijo, Marijo, pomozi!

M. Aufsatz.

POSTOJI LI BOG?

Suh, mršav i žut, bio je dosta nalik već pred svoju smrt kosturu... kostur sa svijetlim staklenim očima u tamnim očnim šupljinama.

Njegova žena otstranjuje po sobi ovamo i onamo prazne medicinske bočice, popravlja bolesniku jastuke i obasipava ga najraznovrsnijim pažnjama. Sad mu sjeda na krevet, da odmah zatim ustane i da nešto učini i prividno barem nešto olakša veliku nemoć muževu pred smrt.

Bolesnik čeka... ono, što mora doći... čeka smrt. Nažalost ne čeka kao kršćanin, ne čeka čak ni kao stari pogani, koji su vjerovali u Tartar i u Elizejske poljane... ni kao divljaci, koji se po smrti raduju prostranim livadama, velikim šumama i vječnome lovu. Ne čeka ni kao muhamedanac, koji vjeruje u usud i uzdišući čezne za rajem Muhamedovim, ni kao običan čovjek, koji očekuje smrt kao... čovjek. Taj živi kostur je materijalist.

Mirno i hladnokrvno je izjavio: „Bog ne postoji. Smrću svršava sve, s onu stranu groba nema više ništa."

Tome je tako — to bijaše njegovo čvrsto uvjerenje.

Kad je u noći njegova žena vidjela, da nastupa kriza, i da se približava čas, da smrt taj život prenese u vječnost, molila je umirućeg tako plačnim glasom, da bi i kamen umekšala:

„Dragutine, predragi prijatelju, ne bih li pozvala svećenika ?"

„Ne," odgovori umirući kratko.

„Usliši mi ipak posljednju tu želju !"

„Sve, što hoćeš, samo to ne."

„Dragutine, još ćeš ove noći stajati pred Gospodinom Bogom."

„Bog ne postoji."

„Ali ako se ipak varaš ?"

„Što se tiče bića, koje nazivljete bog, tvrdo sam uvjeren, da ne postoji — sigurno ga nema."

„Zar da imaš ti pravo protiv čitavog čovječanstva ?"

„Da, ja imam pravo protiv čitavog čovječanstva."

Posljednje riječi bile su izrečene lagano s ponosnom, samosviješću, s nekim odlučnim glasom.

„Pa ipak —", poviče plačući njegova žena, koja se hvatala za posljednju slamku — „ako ipak ima Bog ?"

„No tada ću," odgovori čovječji kostur, kao majka, koja nastoji umiriti dijete, „tada ću doći... da ti to kažem !"

Strahovito je bilo pogledati blijede, bez krvi usne, kada su se pokušale podići na podrugljivi podsmijeh. I skupivši svu snagu doda mahnuvši rukom s omalovažavanjem: „A sad te molim, pusti me na miru."

„Kako želiš, poslušat ću te."

Siromašna se žena podigne i pristupi k stolu, da krišom otare suze.

To su bile njegove posljednje riječi. Posve iscrpljen zašuti umirući i posve dobro je osjećao raspadanje, koje se u njemu zbivalo. Život i smrt borili su se za njegovo slabašno tijelo.

Težak ga znoj oblije, kao da život želi protjerati smrt kroz sve pore na usahloj već koži, ali ona se dobro utvrdila i pobjeđivala.

Najavila se prekidanim drhtanjem, koje je prolazilo kroz čitavo tijelo, poput jesenjeg vjetra, koji trese s grane suho lišće i nosi ga u veliki, daleki prostor.

Velika se borba približavala kraju... konac je blizu... Samo još malo minuta i dolazi prijelaz prekogrobnoj tajnosti, i nesvijesno, je počeo po pokrivaču tapkati dugim, mršavim prstima, kao radnik, koji na večer iza naporna dnevnog rada sakuplja svoj alat.

Čitav je sat ležao tako, kao da sakuplja i ne će da ostavi ni mrve svoga života. Zatim iznenada tri teška hroptaja, jedan za drugim i gotovo je.

Sve je svršeno... !. Dva su sata u noći.

Žena se baci na koljena i vruće je molila isprekidanim naglim jecanjem. Tada zaklopi mrtvacu oči i pomoću sluškinje stavi truplo u red.

„Anko, pođite spavati. Ja ću ovdje bdjeti," reče djevojci.

„Ali ne možete ostati ovdje tako sama."

„Ipak..."

„Ali..."

„Pozvat ću vas, ako vas ustrebam."

Kad je djevojka otišla i gospođa ostala sama u sobi, nadvije se nad muža i poljubi ga u čelo, koje je bilo već hladno.

„Dragutine," reče molećim glasom, „kazao si mi, da ćeš se povratiti, ako ima Bog.., Dragutine, sad to znaš... odgovori mi..."

Ali ukočeno se tijelo ne maknu na krevetu.

„Dragutine," ponovi gospođa s mučnom molbom, „Dragutine..., ima li Bog ?"...

Tad se dogodi nešto jezovito... jedan se mrtvačev kapak otvarao... posve polagano..., kao da ima svladati nadčovječni teret... Tad se otvori i drugi, i kad su oba bila široko rastvorena, zatinja iz staklenih očiju svijetlo, koje je postajalo jače... sve jače... i tad se oboji crveno... činilo se, da su to dvije pukotine pakla.

To je trajalo nekoliko sekunda — pa iščezne.

Kad je drugi dan sluškinja rano došla u sobu, spotakne se na vratima o nešto, što je ležalo na podu. Bila je to njena gospodarica, koja je pala u nesvijest, kad je od užasa htjela pobjeći iz sobe. Ležala je pred vratima.

Sluškinja pozove susjedu u pomoć i dovede jednog svećenika, koji je išao, da čita ranu sv. Misu.

Tome svećeniku ispripovjedila je gospođa sve, što je ovdje napisano.

Mijan

CVIJET IZ JERUSALIMA

blagoslovljen na grobu Isusovu i na mjestu smrti Bl. Djevice Marije, dobit će svaki na dar sa svetom sličicom, tko daruje barem 10 dinara za oltar

KRALJICI HRVATA U JERUSALIMU!

KRŠĆANSKA OBITELJ

IZ BOLJŠEVIČKE RUSIJE

Već trinaestu godinu tlače narod boljševistički silnici. Koncem naime rata, godine 1917. plane u Rusiji revolucija i sruši carstvo, a država bude uređena kao demokratska republika. Ova uprava bila je slična ostalim republikanskim upravama u Evropi. No bila je kratko vrijeme. Godine 1919. nastane druga revolucija, i zavladaju boljševici. Boljševici su jedna vrsta socijalista. Ti pak traže takvo državno uređenje, gdje nitko ne smije ništa imati kao svoje, nego je sve državno. Država dijeli svakom po potrebi. Da je takva uredba kriva, osjeća svatko odmah. Svi mi hoćemo po naravi da posjedujemo različne stvari. Ili, zar da — po socijalističkom — marljivi i lijeni dobiju jednako, pametan i nepametan opet jednako? Konačno mi znamo, da državu predstavljaju činovnici. Oni bi dijelili, dakako najprije i najbolje sebi, onda svojim prijateljima, a ostalima kako koga zapadne. Eto tako bi bilo u socijalističkoj državi. Socijalisti, u Rusiji se zovu boljševici, jesu komunisti uz malu razliku. Ovi su svi bezvjerci i progone sve, što sjeća na Boga, a osobito mrze katoličku crkvu i vjeru. — Kad su dakle ovi došli na vlast u Rusiji, stali su odmah progoniti vjeru. Najprije su zabranili svaku pouku u vjeri, a osobito pouku djece; zatim su jedne crkve zatvorili, a na druge su stavili veliki porez. Svećenicima ne samo da ne daju nikakve potpore, nego im oduzimaju karte, bez kojih ne mogu nigdje ništa kupiti hrane. Mnoge svećenike uhvatiše, a još i sada love, pa ih muče po tamnicama ili šalju u Sibiriju. Seljacima su najprije dali zemlju, koja je bila do tada gospodska, zatim su im je opet uzeli i podržavili. Sada seljaci moraju kao i radnici raditi u takozvanim kolhozima, a to su velika državna imanja. Sav prihod ide državi, a ljudi dobiju tek dio, tako da prožive. Danas Rusija konkurira cijelom svijetu, dajući jeftino žito, a narod tamo pati. Vlada odredi unapred, koliko žita treba prodati, i to se pobere bez obzira, koliko ljudima ostane. Takvog si uređenja ne bi nitko kod nas poželio?! Ali ipak ih ima i kod nas koji šire komunizam i propovijedaju ljudima o nekom raju na zemlji u boljševističkoj državi. Takvi šire bezvjerstvo. Ako nam takvi dođu što pripovijedati, ne vjerujmo im, jer su lašci.

Boljševici su neprijatelji svake vjere i zato progone pravoslavne, kojih ima najviše u Rusiji, a osobito katolike. Ima li veće tiranije i nasilja, nego kad nam netko brani vjeru i zadire u našu savjest, a oni još propovijedaju o slobodi, koja tobože kod njih vlada. Evo kako postupaju s katolicima u Rusiji. Najveći dio svećenika je poubijan ili poslan u progonstvo na strašne Solovjecke otoke, gdje vlada vječni snijeg i led. Mnogi su zatočeni u Sibiriji, gdje ih muče gladom i najtežim poslovima. Oni svećenici, koji su još na slobodi, ne mogu obavljati službu, jer moraju plaćati velik porez za svaku Misu. Na crkve je isto tako udaren veliki porez. Ako ga vjernici ne plate, onda vlada zatvori crkvu. Oduzete crkve upotrebljuju boljševici za magazine, kina, neke zapale ili upotrebe za druge nedostojne svrhe. Ne smiju se djeca poučavati u vjeri, niti propovijedati kao ni pobožne knjige širiti. Biskupi su skoro svi u zatvoru. Boljševici u školi, u kinu, kazalištu, u dvoranama na skupštinama grde i izruguju vjeru i Boga. Molimo se zato Bogu, da brzo obuzda zloću ovih bezbožnika i pribavi slobodu i mir svojoj svetoj vjeri. — **bd** —

NAŠA MLADOST

Sumrak. U polutamnoj sobi sjedi društvo... Riješava velika pitanja.

— Čudno — veli stari gospodin — da današnja mladež ne voli ozbiljna društva... Gledajte je!... Samo Bogu dane krade!...

— Nema nikakvih poleta — veli dama neka.

— Ona propada.

— Bolesna je.

Mi se mlađarija zabavljamo na svoj način... Slušamo stare...

— Gospodo! Vi ste tome krivi! — veli Ivo.

— Mi?... Kako to?

— Vi ste u nama ubili ideale!... Zadojili ste nas sumnjom i sebičnošću. Uništili ste u nama vjerske istine, koje su nas vukle od prevelikoga uživanja materijalnih dobara. Time ste uništili i smisao za uzvišene poletne stvari.... To je naša bolest. Vratite nam vjeru i imat ćemo poleta i zanosa za uzvišeno i bit ćemo zdravi!

U sobi zavlada tišina... Svi šute... Stari misle, kako je čudna naša mladost! — a mladi svu krivnju svaljuju na stare...

PROPALE NADE

Sunce se naginje prema zapadu. Sparina. Ljetni dan... Stipo leži na krevetu. Teško diše... Do njega sjedi majka. Plače.

— Sinko, kako ti je?

— Dobro, majko...

Nasta tajac... Majci sve krupnije suze naviru...

— Majko, zašto plačeš?

— Sine, nado moja! Sve sam žrtvovala za tebe... Htjela sam te usrećiti. Sebe pod stare dane opskrbiti... Želio si postati svećenik. Dopustila sam ti... Što sada imam?

Vjetar malo zahuji. Kroz prozor donosi svježi zrak. Pun mirisa ljiljana i ruža...

— Majko! Zar bi bila srećnija, da sam postao što drugo? Zar nisam mogao i drugdje oboliti?.. Ne plači! To je Božja volja! Njemu slava!

Prsa mu se strašno nadimlju. Oči gore... Lice žari... Kašalj... Krv...

— Sine, sine, nado moja! — vrisne žena... Baca se na mrtvog sina... Grli ga. Ljubi mrtve usne. Kosu mu redi...

— Propale su nade moje! Nema ih...

Vjetar još jače zahuji. Kroz sobu prostruji jaki miris ljiljana i ruža...

Žena se trgne. Prekriži sina... Iz usana joj se vine uzdah:

— To je Božja volja! Njemu slava!

Karlo Ivančić.

NAŠ EUHARISTIJSKI SVETAC

Naš euharistijski svetac jest blaženi Gracija. (Ovo je muško ime na ženski dočetak kao Ilija i Andrija). Njegovo rodno mjesto je varošica Muo blizu Kotora. Gracija se rodio na 27. studenoga god. 1438. od siromašnih ribarskih roditelja. U mladim godinama bio je ribar i pomorac, ali ga je uvijek vukla čežnja za samostanskim životom. Ploveći po našem plavom Jadranu jednog dana dođe u Mletke i tu slušaše propovijed glasovitog ondašnjeg propovjednika bl. Šimuna iz Kamerina. I tu naš Gracija konačno odluči prekinuti sa svijetom, a spomenuti bl. Šimun ga primi u augustinski red kao brata laika. Nekoliko godina provede naš blaženik u Padovi, a ostali dio života u Mlecima, gdje preminu na 9. studenoga god. 1508. u sedamdesetoj godini života. Tu mu ostade tijelo na oltaru za puna tri stoljeća, a za napoleonskih ratova zemni mu ostaci bijahu preneseni u siječnju god. 1810. u rodni Muo, gdje počivaju na mramornom oltaru u srebrnom kovčegu. Gracijevo neprekinuto javno crkveno štovanje potvrdi papa Lav XIII. 6. lipnja 1889. Na ruševinama negdašnje njegove potleušice sagrađena je kapelica.

Gracija je u manastiru kao brat laik bio vazda neumoran u radu, pače se i drugoga posla prihvaćao, da olakša trud svojoj subraći. No u njemu najviše odsijeva čežnja i ljubav prema Euharistiji. Češće je dolazio pred Svetohranište, gdje bi dugo klečao; svakodnevno je pri Misi dvorio, pače želio što više Misa služiti. U tim bi časovima njegovo lice izgledalo više anđeosko nego ljudsko. No jednog jutra mu starješina javi, da toga dana ne će moći pribivati sv. Misi, nego da mora obavljati razne radnje u manastirskoj bašči. Gracija spremno posluša, a njegovu poslušnost i čežnju za euharistijom Bog čudnovato nagradi. Kad zazvoni zvonce na Podizanje, Gracija prekinu rad, okrene se prema crkvi i pokloni, a zid mu se crkve rastvori, i on u uzdignutim misnikovim rukama ugleda Djetešce Isusa.

Drugo neumorno zanimanje Gracijevo je bila molitva. Molitvom je bio zaokupljen u samostanu i u bašči, u ćeliji i crkvi, po danu i po noći. Žar njegove molitve je bio tako silan, te ga Bog htjede ljudima zorno objaviti. Jedne noći, dok sve spavaše, a Gracija moljaše, stade se iznad krova jaki plamen izvijati: to ne bijaše tvarni oganj, nego žarki plamen njegove molitve.

Za čitava svoga života je neprekidnu i tešku pokoru činio. Jedan dio kostrijeti, koju je na golu tijelu nosio, nalazi se u Moćniku stolne crkve u Kotoru.

Ali neka pokaže ovaj događaj, koliko je ovaj neuki laik kod svojih suvremenika bio cijenjen. U to doba se bjehu rasplamsale jake razmirice u Padovi tako, te se skoro svaki dan ljudska krv prolijevala. Spomenutog bl. Šimuna iz Kamerina, starješinu samostana, u kojemu je naš Gracija tada boravio, zapade mučna zadaća, da miri zavađeno građanstvo u gradu. On sebi uze za druga i pomagača u tom teškom poslu ne kakva učenjaka, nego našeg Graciju. Vidi se, da se sveci kao srodne duše međusobno vrlo dobro razumiju. Gracija je danju ljupkom riječju nastojao stišavati strasti, a noću je u molitvi zazivao Božji blagoslov tako, te se je kroz kratko vrijeme mir povratio u obiteljima.

Uz ovo je Gracija bio prosvijetljen s neba, imao je dar proročanstva, pa su mnoge ugledne ličnosti i sami starješine kod njega savjeta pitali.

BLAŽENI GRACIJA

Među mnogim čudesima, koje je naš blaženik učinio, vrijedi spomenuti ovo: Za ljetne suše jedne godine je Gracija svu vodu iz manastirskog zdenca okolnom narodu porazdijelio, pa ga starješina ukori, što je samostan ostao bez vode. Tada Gracija uze morske vode, ulije u zdenac, zavapi Bogu, a zdenac se napuni zdrave, slatke vode. Kasnije su taj zdenac nazivali zdencem bl. Gracija.

Sa svog oltara naš blaženik poručuje svakome: „Pristupajte izvoru spasenja, Euharistiji, pa ćete biti utješeni u svoj duši."

Stj. Vukašinović.

ZA MASAŽE

kod prehlada, tromog kolanja krvi, a naročito kod reumatičnih bolova, uzima se najradije kao pouzdano kućno sredstvo Fellerov miomirisni **Elsa-fluid.** Pokusna boca 6 Din, dvostruka boca 9 Din posvuda. Poštom 9 pokusnih ili 6 dvostrukih ili 2 velike specijalne boce bez daljnjih troškova 62 Din kod ljekarnika Eugen **V. Feller,** Stubica Donja, Centrala 196, Savska Banov.

OROŠENE IVANČICE (NASTAVAK.)

Zajednički su molili Gospinu Krunicu, slušali su propovijedi, molili se za bolesnike, sprovodili su čitave sate uz svetu špilju ukazanja. Popodne su obavili Križni put i prisustvovali procesiji sa presvetim Otajstvom. Nebeska ih je Majka usrećila, da su vidjeli i jedno čudesno ozdravljenje na svoje oči. Neka žena, koja je bila već samo kostur presvučen sa nešto žute kože, ustala je na blagoslov s Presvetim posvema zdrava.

Osim čudesa u pogledu tjelesnog zdravlja mnogo su više na Ivančicu djelovala duhovna čudesa. Poznato je naime, da nebeska Majka u Lurdu ne udijeli svakome tjelesno zdravlje, ali mu zato u dušu ucijepi nebeski mir, sreću i zadovoljstvo sa svojom bolešću, napose pak neograničeno predanje u svetu Volju Božju tako, da se takav bolesnik posvema sprijatelji sa svojim, za ovaj svijet, bijednim stanjem. Ivančici se neizbrisivo usjekao u dušu neki mladi Francuz, kojega je na kolicama dovezla njegova supruga. Noge su mu bile uzete i nije već nekoliko godina mogao hodati. Još nikad u svome životu nije vidjela Ivančica tako skrušenu i pouzdanu molitvu, kakva je letjela iz ustiju toga bijednika spram Isusa u presv. Otajstvu. On je kod procesije raskrilio ruke, zavapio: „Gospodine, ako hoćeš, Ti me možeš ozdraviti. Gospodine, reci samo riječ, i ozdravit će sluga Tvoj." Ta je njegova molitva bila tako snažna, puna žive vjere i čvrstoga pouzdanja, da je Ivančica kao i svi prisutni mislila, da će bolesnik u tren oka ustati zdrav. Njegova je naime vjera bila tako živa, da bi mogao i bregove prenositi. Kad je dobio blagoslov s Presvetim, zavapio je spokojno: „Gospode, kad Ti ne ćeš, da budem zdrav, pa neka ostanem bolestan!" Suze ganuća su oblile mnoge francuske hodočasnike i Ivančicu. Uvidjela je, kako su čudesa na duši mnogo veća, nego li ona na tijelu, jer je duša neprocjenjivo vrednija od tijela. Nije se usudila to sve tumačiti Ivanku, jer bi je pitao, odakle ona znade francuski jezik, ali se zato na veče vrlo obradovala, kad je cijeli slučaj hrvatskim hodočasnicima tumačio vođa hodočašća. Bilo joj je napose milo, kad je vidjela, da Ivanko njegovo tumačenje pomno prati i upravo svaku riječ kao da guta.

S Ivankom je kod svete špilje ukazanja svakim danom nakon svete Pričesti molila za njegovo svećeničko zvanje i za čistoću njegova srca. Te su njezine molitve bile tako vruće, da je nepomično klečala, gledala u lik presvete Djevice ili u presveto Otajstvo kod podizanja, bez i jedne riječi zadubljena u žarku molitvu i svoju najveću želju. Ivanko je s njome u tu nakanu u Lurdu mnogo molio, nuđao presvetoj Djevici najljepše odluke svoje duše i najmilija obećanja svojega srca. Ivančica je, prije odlaska iz Lurda, još jednom molila za Ivankovo zvanje i čistoću srca i svršila svoju molitvu:

„O, premila Majko nebeska, svoje dijete samo Tebi posvećujem i Božanskome Sinu Tvome. Udostoj se primiti i uslišati ovu moju poniznu molitvu, a zato za sebe ne tražim ni ne molim baš ništa drugo, nego da mi Ti, o Majko premila, isprosiš milost, da na tome svijetu živim i preminem kao žrtva ljubavi."

ŽRTVA.

Dani su Ivančice tekli jednolično u njezinim poslovima u raznim molitvama, napose za Ivanka, i u raznim žrtvicama, koje je svakim danom sjedinila s presvetom Euharistijskom Žrtvom i prikazivala tako nebeskom Ocu. Silno se veselila, što je njezin sin u školi tako lijepo napredovao, bila je radosna, sretna i zadovoljna, što je ostao pobožan, a najviše se obradovala, kad je on, nakon svršene četvrte gimnazije bio primljen u zagrebačko dječačko sjemenište. Dosadne zimske večeri prikratila si je redovno mislima o njemu. Češće mu je pisala, i s najvećim užitkom čitala njegov odgovor. Svakom se praznikovanju veselila, jer ga je tada imala neprestano uza se. Nakon svršenih praznika nije bila za nju tek malena žrtva rastanak od njezinog Ivanka. No i tu je žrtvu Gospodinu rado prinijela za svoje dijete i njegovo svećeničko zvanje.

Minula je već četvrta godina od njihovog puta u Lurd. Približili se već i školski praznici, i tko da opiše radosno iščekivanje, kojim se napunila duša Ivančice. Doći će njezin Ivanko, proboravit će uza svoju majku zadnje školske praznike u svjetovnjačkom odijelu. Nakon praznika stupit će u bogosloviju, odjenut će se u svećeničku halju. Dočekala ga je s velikim čeznućem na jeseničkom kolodvoru i s velikim veseljem otpremila kući. No, kad joj je tom zgodom sjajilo sunce sreće i zadovoljstva, pojavljivali se već sitni oblačići na obzorju njezinoga života, kao predznaci strašne oluje. Naoblačit će se vedro nebo, sijevat će munje, udarati strijele, a sve po srcu Ivančice. Na putu od postaje do kuće nije joj nekako bilo pravo, što je mladi svršeni gimnazijalac Ivanko doputovao zajedno s Ljubicom, kćerkom susjednoga vlastelina, koja je također svršila one godine srednju školu. Neka se crna slutnja usjekla u dušu njezinu, da nije možda Ljubica zapreka Ivankovome zvanju. Nastojala je protjerati takve misli iz svoje duše, ali nije nikako uspjela. U skoro se vrijeme pokazale njezine bojažljive slutnje istinitima. Ivanka je češće viđevala s Ljubicom. Još se više pobojala za zvanje svojega sina. Dobro je zapažala, da je Ljubica vrlo privlačiva djevojka. Ne samo da je bila vrlo lijepa, nego je ujedno bila i vrlo čestita, dobra, kreposna i pobožna. Bilo je u nje dosta lakomislenosti, ali drugih mana nije imala. U zavodu Uršulinki u Škofjoj Loki crpila je Ljubica lijepi uzgoj, a po naravi je svojoj bila vrlo pobožna. Još kao dijete se oduševljavala za to, da bude jednom uzornom učiteljicom u svome narodu. Nije ona u tom zvanju tražila svoju zaslužbu, nego čisti i samopregorni polet. Zaslužbe joj nije trebalo, jer je bila jedinicom u vrlo imućnih roditelja. Ivančica se sada ozbiljno bojala za zvanje svojega sina. Na njemu je zapažala, da nije prema Ljubici hladan, ni da više ne može biti hladan. Kako je on prema njoj gajio djeti-

nje povjerenje, ona mu je otvoreno rekla, šta misli. Ivanko joj je samo odgovorio:

„Ivančice, pusti me na miru, jer ja dosta trpim u duši svojoj. Meni nije lako pisati mojim poglavarima, da ostavljam zvanje, a nije mi lako ni Ljubici kazati riječ rastanka za ovaj svijet. Pusti me, moli se za me."

Ivančica je podvostručila svoje molitve i žrtve za iskušanog sina i u dubini je duše mnogo trpjela. To se doskora i na vanjštini zapažalo, jer je neprestano bila zamišljena i žalosna. I zdravlje joj je uslijed boli nekuda slabilo. Jednom je njezina vrela suza šaptala pred svetohraništem:

„Moj premili Isuse, udostoj se poslati na moje raskidano majčinsko srce ne znam koliko boli i tuge, trpljenja i progone bez broja i mjere, ali podaj mi milosti, snage i predanja, pa onda sve primi za svećeničko zvanje mojega djeteta, koje sam samo i jedino Tebi posvetila..."

Nakon toga je časa višeput ona tako molila, i orosila kiticu ivančica, koju je stavila pred tabernakul Gospodnji...

„Ah... Isuse", uzdahnula bi, „neka Ti ovo moje bijelo cvijeće šapće moju molitvu, onda, kad ne mogu radi posla provesti koji čas uza Te. No dok sam otsutna, svaki moj dah neka bude uzdahom k Tebi, koji Te moli i zaklinje smilovanje za moje ubogo dijete..."

U takvim je mislima polazila jednog dana iz crkve i na nekom travniku zapazi seljaka, gdje kosi travu i siječe sitne bijele ivančice zajedno sa travom. Srce joj je zadrhtalo gledajući taj prizor, a onda se okrenula prema crkvi i uzdahnula:

„Isuse, ova mi slika pokazuje žrtvu, zar ne? Hoću, Gospode, hoću i molim žrtvu... Ta, ja sam Te i onako molila, da umrem kao žrtva ljubavi..."

Žrtve su nadošle doskora i to velike i teške žrtve. Tek se približila Ljerkovome dvorcu, čula je, kako odanle dopire užasna vika. Razabrala je dobro, da se tu miješaju uzbuđeni glasovi srdite gospođe Marice i ljutite barunice Trenkler, Ljubičine majke. Još nije pravo prekoračila kućni prag, a to se obje gospođe oborile na nju s pravom tučom najstrašnijih pogrda.

„Sad je došla licumjerka iz crkve," zaviče na nju Marica.

„Što se vi imate brinuti za moju kćerku i mladoga gospodina?" izviče se barunica.

„Milostiva gospođo," počne Ivančica, ali joj nestane glasa pred strašnom, zaglušnom vikom njezine gospodarice:

„Šuti, nevoljo, ja sam gospodaricom u kući, a ne ti! Ja ti najstrože zabranjujem pačati se u te stvari."

„Tako je", prihvati barunica. „Zar će u vašoj kući gospodaricom biti jedna sobarica?"

„Ja sam gospodarom u kući," ponovi Marica, „a ti si zapamti, da imadeš u mojoj kući raditi i šutjeti, inače te još večeras bacim napolje. Ti skitnice! Što bi bilo od tebe, da te nije moj rođak primio u kuću."

„Znam ja, o čem se radi," dobaci porugljivo barunica. „Sobarica se još uvijek osjeća mlada. Dakako jedva joj je trideset godina, nitko je ne će uzeti, misli, bit će najbolje, da se objesi jednom na brigu budućemu velečasnom Ivanku. Ali ne ćeš, ti sebični stvore."

Ivančica je na sve to mogla samo gorko plakati. Pred gospođom Maricom nije i onako smjela nikada ni riječi u svoju obranu kazati.

Čijelu noć nije ni oko zaklopila, nego je samo trpjela, plakala, molila i boli prikazivala Spasitelju za svoje dijete.

„On će konačno uslišati svoju ubogu Ivančicu... šaptala je sama sebi.

Uslišao ju je nakon oduljih boli i trpljenja. Njezina je gospodarica i barunica češće napadale i podvaljivale joj sebične nakane obzirom na Ivanka. — Gospodin je nakon dva mjeseca sve razvedrio. Barunica je nakon dvadeset i dvije godine došla u seosku crkvu, skrušeno se ispovjedila i pobožno pričestila, klečeći uz Ivančicu. Iz crkve je išla s njome. Bila je duboko tronuta i nježno nagovorila Ivančicu:

„Draga Ivančice, dopustite, da vam nešto kažem. Oprostite mi, što sam vas toliko puta nepravedno napala. Preko vaših je molitava i vaše strpljivosti djelovala milost Božja na sve nas. Meni je moja mila Ljubica pripovijedila sve. Kazala je: Majčice, neopisiv je to bio prizor. Ja sam sjedila u parku na klupi, a kraj mene je stajao Ivanko. Do nas se plaho došuljala Ivančica, kleknula je pred mene, poljubila mi je ruku, zaplakala je gorko i jecala: Milostiva gospojice, vi ne smijete predobrome Bogu oteti jednoga svećenika. Moja mila kćerka mi je na to tako nježno pripovijedala, kako ju je taknula milost Božja, kako je ona uz vas prosuzila, kako vas je zagrlila i nestala. Nakon toga bilo je mnogo buke u mojoj kući. Ona me je uvjeravala, da je vazda gojila u svojoj duši želju sa samostanskim životom, i ta je sada snažno iskrsla iz dubine njezine duše. Ja sam vas proklinjala, ja sam vas još toliko puta napadala i grdila, tako strašnim pogrdama obasula, oprostite mi. Pričekajte, dok svršim," prekine ona Ivančicu, koja je htjela upasti joj u riječ. „Jest, proklinjala sam vas, ali moja zlatna kćerca vas je onda neprestano branila. Tako velikoj ustrajnosti svojega djeteta nisam mogla odoljeti. Poznato vam je, da sam je pred tjedan dana odvela u Innsbruck u Karmel. Još sam i ondje proklinjala i vas i cijeli svijet, ali videći kako se moje dijete osjeća sretnim u onom dosele nepoznatom mjestu, i ja sam s njome osjetila sreću. Blagoslovila sam je i poljubila, rastala se od nje obećajući joj, da ću se na povratku kod kuće ispovijediti, izmiriti s Bogom i sprovoditi plobožni život."

Zlatno je sunce pozlatilo dvije velike suze u oku tronute barunice, a Ivančica je samo šutjela i u duši hvalila Bogu i nebeskoj Majci.

Pod večer je onoga dana doživjela još jednu utjehu. Kad je u crkvi klečala pred Euharistijskim Spasiteljem, naskoro je začula poznate korake. U crkvu je unišao Ivanko, kleknuo je do nje i dugo je ostao s njome u molitvi. Napokon se okrene k njojzi i šapne:

„Ivančice, pred našim premilim Gospodinom ti zahvaljujem na svemu. Po svojim si molitvama i žrtvama postala majkom mojega zvanja..." (Nastavit će se.)

GOSPA DOBROG SAVJETA

PRESVETA KRV ISUSOVA.

Sv. Petar apostol nas opominje, da nismo otkupljeni prolaznim blagom zlatom ili srebrom, nego predragocjenom Krvi neokaljanoga Jaganjca Isusa Krista. Apostol naroda sv. Pavao opominje biskupe, kako da upravljaju Crkvom Gospodina i Boga, koju steče On Krvlju svojom. Na posljednjoj večeri, kad je Gospodin ustanovio presveto Otajstvo svoje neizrecive Ljubavi, kod pretvorbe vina u presv. Krv, govori o svojoj Krvi, koja se za nas daje. Na drvetu Križa prolio je Gospodin svu tu svoju predragocjenu Krv do zadnje kapljice na otkupljenje svijeta. Mnogo je dakako Krvi prolio prigodom krvavoga znojenja u vrtu maslinskome, još više kod bičevanja i krunisanja trnovom krunom, ali svu je svoju Krv prolio za nas baš na drvetu križa. I da ne ostane u Njemu ništa te presvete cijene našega spasenja, poteče Mu i zadnja kapljica Krvi iz probodena srca.

Presv. Krv Isusova štuje se u Crkvi od prvih kršćanskih vremena baš tako kao i presv. Tijelo Isusovo. Presveto Tijelo je uzeo na se sam Sin Božji i u tom je presv. Tijelu presv. Krv. Ta je presv. Krv kao otkupnina plaćena Ocu nebeskome, a ujedno je i vrelo života za sva vremena. Na križu nas je svojom mukom i smrću otkupio Gospodin, prolivši za nas svoju presv. Krv. Kako je i najmanja kapljica te presv. Krvi pred licem Oca nebeskoga neizmjerne vrijednosti, tako da i jedna kapljica dostaje za otkupljenje cijeloga svijeta, to nam je jasno, da je Spasitelj prolivši svu svoju predragocijenu Krv podao vječnom Ocu izobiljnu zadovoljštinu, a ujedno i stekao neiscrpivu riznicu svih milosti. Baš zato upoznajemo, da nam je presv. Krv Isusova izvor svega blaga i svih milosti, koje posjeduje sveta Crkva katolička. I sama Crkva katolička je plod presv. Krvi Isusove, kako nas lijepo poučavaju neki sv. Oci i crkveni Učitelji, govoreći, da je iz probodenih grudiju Spasiteljevih rođena sv. Crkva. Zamislimo li se u otkupljenje sviju ljudi, vidimo, da je to plod presv. Krvi Isusove. Promotrimo li obraćenje grešnika na tom svijetu, moramo priznati, da su obraćeni po presv. Krvi, i da je njihov grijeh opran tom presv. Krvi. Zagledamo li se u divne primjere svetosti na tom svijetu, razabiremo, da joj je izvor u presv. Krvi. Svrnemo li okom prema drugom svijetu i prema nebu i prema čistilištu, opravdanje onih spašenih duša ističe iz presv. Krvi. I sve na tom svijetu, što vodi k našem vječnom spasenju i našem posvećenju, sveti sakramenti, razna oproštenja i svi divni plodovi njihovi, plodovi su presv. Krvi. Nema zato veće dragocjenosti od presv. Krvi Isusove. Cijela ova zemlja sa svim svojim ljepotama i sa svim svojim čarom nije ništa prema jednoj samo kapljici presv. Krvi Isusove. Ni cijeli svemir sa svojom čudesnom veličinom u poredbi prema jednoj kapljici presv. Krvi, nije ništa. Pred Bogom i onako imade vrijednost ne ova tvar, nego duša i to njezina svetost. Pa i sva svetost svih anđela i svetaca na nebu iščezava pred i jednom kapljicom presv. Krvi, kao što zvijezde posvema iščeznu pred sunčanim sjajem. Krv je to Boga — Čovjeka i zato imade neizmjernu vrijednost.

U Crkvi katoličkoj slavi se blagdan presv. Krvi Isusove dne 1. srpnja. U mnogim se krajevima po svijetu, a i kod nas, taj dan osobito svečano slavi. Baš kod nas bi se morali vjernici priučiti na to, da taj dan slave na posebno svečani način, jer se sa širenjem ove pobožnosti počela kod nas uvlačiti i kletva protiv same presvete Krvi. Ne treba posebno spominjati, da takva vrsta psovka spada među najstrašnije, pa da je zato i među najtežim grijesima. Moramo osim toga imati na pameti, da je takva psovka ujedno silno opasan grijeh. Ako naime psovač kune presv. Krv, cijenu našega spasenja, odakle će onda izvirati njegovo spasenje.

Moramo još zapamtiti, da je u presv. Sakramentu pod prilikama vina nazočna prava presv. Krv Isusova, pa Je ondje možemo najljepše i s pravom zahvalnošću častiti. U tom je pak i naša dužnost, i smatrajmo tu dužnost uvijek dragom i milom.

Dr D. Hren.

NOVO ČUDO U ITALIJI NA VELIKI PETAK OVE GODINE

U gradu Andriji, u južnoj Italiji, čuva se od davnih vremena u katedrali jedan trn sa sv. Krune Isusove. Taj trn je dug koliko prst, a čuva se brižljivo u staklenoj posudici. Narod iskazuje osobito štovanje tim sv. Moćima. Jedna okolnost napose čini da su te sv. Moći poznate po cijelome svijetu.

Vatikansko glasilo, „L' Osservatore Romano', donosi, da se na tom trnu u Andriji, svakog puta, kad Veliki Petak padne na Blagovijest, 25. marta, opažajú svježi tragovi krvi, dok se ti tragovi u druge dane jedva vide prostim okom. Zadnji put ta se pojava vidjela god. 1921., a bilo je veliko zanimanje u Italiji i drugdje u svijetu, hoće li se to čudo obnoviti i ove godine na Veliki Petak, koji je padao na Blagovijest, 25. marta. U tu svrhu došli su u Andriju tri biskupa, mnogo svećenika, te mnogi liječnici, klinici, farmaciste i novinari, a naroda je bilo oko 50.000. Već u 7 sati u jutro prostrana katedrala bila je prepuna vjernika, da više niko nije mogao u nju. Na podne došli su biskupi i stručna komisija, koja je imala stvar tačno razviditi, da ne bi bilo prevare. Kroz puna tri sata obavljale su se razne molitve pred izloženim sv. trnom. I za čudo. Oko 3 sata krvave pjege na njemu počele su se vidno opažati, a u 4 sata popodne proširile se i postale svježe kao da je trn nedavno izvađen iz glave. Čudo je bilo očito. Jedan je liječnik to prvi potvrdio, na što je nastalo silno uzbuđenje u čitavoj masi naroda u crkvi i ispred crkve. Andrijski biskup, sav tronut s mnogobrojnim svećenicima izišao je ispred crkve i nepreglednom mnoštvu naroda, koji je oduševljeno klicao, podijeli blagoslov sa svetim trnom. — Novi dokaz, dakle, da se i u naše dane događaju čudesa.

P. V.

Cvijet iz Jerusalima, blagoslovljen na grobu Isusovu i na mjestu smrti Bl. Djevice Marije, dobit će svaki na dar sa svetom sličicom, tko daruje barem 10 dinara za oltar Kraljici Hrvata u Jerusalimu.

VJESNIK SV. JERONIMA
UREĐUJE DR JOSIP ANDRIĆ

REDOVNA IZDANJA ZA GODINU 1933.

Jeronimska se godina ne poklapa sa građanskom godinom, jer jeronimske knjige stupaju u promet svake godine sa blagdanom svetoga Jeronima, koji se slavi 30. rujna. Sam rad na tim knjigama u tiskari traje nekoliko mjeseci, pa se može mnogo prije nove jeronimske sezone znati koje će sve knjige biti štampane, kakav će imati izgled i opremu i koliki će imati opseg. Ove godine nakanilo je Hrvatsko Književno Društvo sv. Jeronima da hrvatskom narodu pokloni svoje knjige još i ranije nego je to bio običaj prošlih godina. Tako će našem seljaku u ovo doba ekonomske krize biti omogućeno da pomalo nabavlja omiljeno jeronimsko štivo. Što ga prije može dobiti, to će prije udesiti i svoj proračun za isplatu. Evo već sada treba da hrvatski seljak misli na jesen i zimu, koja će nadoći, pa da ostavlja po strani po nešto uštede i odredi je za vrlo važno i vrlo potrebno jeronimsko štivo. A ne će te knjige biti ni preveć skupe! Naprotiv Društvo sv. Jeronima hrvatskom narodu pruža knjige gotovo u bescjenje, pogotovu ako se neznatna cijena jeronimskih izdanja usporedi s cijenama knjiga u našoj domovini i u inozemstvu. Jeronimski će član i ove godine moći kupiti četiri jeronimske knjige za ciglih 20 dinara! A za tu svotu ne možete danas inače kupiti niti jednu knjigu! Naravno, Hrvatsko Književno Društvo sv. Jeronima te pogodnosti pravi samo svojim članovima, dočim nečlanovi mogu iste knjige dobaviti tek za 40 dinara (dakle za dvostruke novce!). Mnogi se čude, kako to može naše Društvo da tako jeftino daje knjige svojim članovima: oni ne znadu, da je tom našem društvu cilj, da bez ikakve dobiti pruži Hrvatima dobro štivo, nastavljajući pune 64 godine plemenitu i zaslužnu svoju tryadiciju. Uz velike žrtve, uz naporni rad i potporu marnih jeronimskih radnika i dobročinitelja Jeronimsko Društvo i u ovo doba teške ekonomske krize uz Božju pomoć moći će da također svojim članovima za vrlo nisku cijenu pokloni svoje četiri knjige. Uviđajući važnost Jeronimskog Društva, cijeneći njegov rad, nastojanje i žrtvu, žrtvovat će se i svaki jeronimski član i naručit će prema svojoj mogućnosti što više jeronimskih knjiga u narednoj sezoni.

Prvu među jeronimskim knjigama za godinu 1933. treba spomenuti „**Danicu**", taj najomiljeliji kalendar hrvatskoga naroda, koji ćeš susresti u svakom selu, u svakoj katoličkoj hrvatskoj kući. Otkad je osnovano Jeronimsko Društvo, taj kalendar svake godine dođe u pohode našim selima i gradovima pružajući raznoliko poučno i zabavno štivo, koje se rado čita za dugih jesenjih i zimskih večeri u krugu obitelji. Sigurno nigdje ne ćeš naći onako tačan i lijepo uređen dvobojni kalendarij, kakav se nalazi u „Danici"! Zatim ćeš u njoj moći potražiti, gdje će biti bilo kakav sajam kroz čitavu godinu, a to je vrlo važno i za one, koji kupuju, i za one, koji prodavaju. Poučni članci i poučne pripovijesti iz seoskog života nižu se zajedno sa brojnim slikama, koje će s velikom ugodnošću promatrati i mladi i stariji. „Danicu" će naručiti i najsiromašniji seljak: onaj, koji može da godišnje kupi tek jednu jedinu knjigu, sigurno će kupiti „Danicu", jer u njoj nalazi mnogo toga, što mu je milo i poučno.

Pored „Danice" izdalo je Jeronimsko Društvo knjigu „**Evanđelist**", koju je za hrvatski narod napisao vrhbosanski nadbiskup preuzv. g. dr Ivan Ev. Šarić. Od istog pisca Jeronimsko Društvo izdalo je prošle godine prekrasnu knjigu priča o Isusu Mariji i Josipu, za kojom su se upravo otimali svi oni, u čiju je kuću srećom dospjela. A za narednu sezonu evo je izišao njegov „Evanđelist", u kojemu iznosi evanđelja za nedjelje i blagdane te prikladno tumače i pouke dobrim katolicima u ova teška i burna vremena, kada je najviše potrebita prava vjera i prava ljubav kršćanska. Ova knjiga obuhvata tek evanđelja „Božićnog doba" t. j. od nedjelje Došašća do Sedamdesetnice, a ostala će evanđelja s poukama izdati Jeronimsko Društvo narednih godina. Uz svako evanđelje nalazi se po jedna umjetnička slika, a one prekrasne pouke, koje uzvišenu Kristovu nauku primijenjuju na današnje ljude i današnje prilike, mogao je napisati samo pravi natpastir, koji je duboko proživio nauku Učitelja i koji dobro pozna potrebe i nedostatke svoga stada. S užitkom će te pouke čitati svaki katolik i služit će mu kao najbolje nabožno štivo za nedjelje i blagdane.

Treća je knjiga za god. 1933. roman „**Barun Ivica**". Napisao ga je najslavniji hrvatski romanopisac August Šenoa, čija je pedesetogodišnjica smrti ove godine proslavljena. Hrvatsko Književno Društvo sv. Jeronima tom prigodom evo izdaje za svoje članove tu lijepu i žalosnu pripovijest o „barunu" Ivici, o njegovoj nesretnoj ljubavi, o njegovim patnjama kao i o rasulu bogate njegove obitelji. Od početka do konca na dušak ćeš pročitati to djelo i prolit ćeš suzu nad sudbinom nesretnika, a u tvojoj će se svijesti poroditi misao o ljudskoj zlobi i nepravdi, koja nažalost kadgod uspije da prkosi svemu i da pobjedi ono, što je dobro, plemenito i pravedno. „Barun Ivica" nosi sve oznake majstorskog pera Šenoina. Svaki će Hrvat, da se oduži tom našem velikanu, posegnuti za kojim njegovim djelom i kao ama-

net čuvati ga u svom domu. A najzgodnije će biti, ako dobavi upravo ovo djelo, koje za vrlo jeftine novce šalje u svijet Jeronimsko Društvo upravo zato, da može svaka kuća prigodom 50. godišnjice tog našeg velikog pokojnika barem jednu njegovu knjigu nabaviti.

Četvrta je jeronimska knjiga za god. 1933. poučno-gospodarska. Nosi naslov **„Crvena djetelina"**, a napisao ju je profesor dr Mandekić, poznati naš stručnjak i kulturni radenik na gospodarskom polju. Predmet je iscrpno i do u potankosti obrađen, a jednostavnim i lakim načinom, da ga svaki čitatelj može da shvati. Tu važnu biljku, njezino gojenje, sjetvu, žetvu i spremanje treba da dobro pozna svaki naš seljak. U mnogim se krajevima ona vrlo jednostavno i neracionalno i njeguje i sprema, zato će vrlo dobro doći pouke učenog gosp. profesora, koje bacaju novo svijetlo na mnoge stvari, što spadaju na tu bilinu. Knjiga će biti od velike koristi našim marljivim gospodarima, pa će je zato i s velikom ljubavlju prihvatiti i njome se okoristiti.

Kako se vidi, izbor jeronimskih knjiga za g. 1933. vrlo je lijep i dobar. Svaki će jeronimski član nastojati da nabavi sve te četiri jeronimske knjige, a isto će tako nagovarati i svoje znance i prijatelje da ih nabavi.

Ali će Jeronimsko Društvo pored tih knjiga izdati i još četiri knjige, koje spadaju među izvanredna izdanja za god. 1933., a o njima će biti govora drugom zgodom.

Bolesni na plućima!

Već tisuće izliječenih!

Zahtijevajte odmah knjigu o mojoj

Novoj umjetnosti hranjenja,

koja je već mnoge spasila. Ona se može upotrebiti kod svakog načina života i pomaže, da se bolest brže pobijedi. Noćno znojenje i kašalj prestaju, tjelesna težina se povećava, a polagano ovapnjenje dokrajčuje bolest.

OZBILJNI MUŽEVI

liječničke znanosti potvrđuju vrsnoću moje metode, te ju rado preporučuju. Čim prije počnete s mojim načinom hranjenja, tim bolje.

Posve badava

dobit ćete moju knjigu, iz koje ćete mnogo korisnog znanja crpsti.

Kako moj nakladnik imade samo **10.000 komada za besplatno** rasposlanje, pišite odmah, da se i Vi možete ubrajati među sretne dobitnike iste.

Sabirno mjesto pošte:

GEORG FULGNER, Berlin-Neukölln,

Ringbahnstrasse 24., Abt. 514.

DOBRA KNJIGA

„ALPSKI ŽUPNIK", napisao dr Franjo Ks. Novak, preveo Ivan Mikić, cijena 24 dinara, naručuje se kod „Hrvatske Knjižare", Split.

Češki pisac Dr F. X. Novak već je od prije i kod nas dobro poznat po izvrsnom svom djelu „Pogledi u bogoslovski i svećenički život". U „Alpskom župniku" opisuje život jednog seoskog župnika u Alpama. Ništa ne izmišlja, ništa ne poljepšava niti pogoršava, nego vjerno prikazuje rad jednog savjesnog župnika. Teško stanje mjesta, borba proti nečudorednosti, borba proti alkoholizmu, bolesnici, siromasi, razne prilike i neprilike u školi, sukob sa činovništvom i sa vlastelom, neugodni, a često smiješni doživljaji, borba sa samoćom i dosadom, život u prirodi ljeti i zimi, popravak crkve, pastirski pohod biskupov — sve to prolazi pred očima čitaoca opisano živo, slikovito i zanimljivo. Pisac ne zamišlja župnika kao neko anđeosko biće bez ljudskih potreba, nego kao čovjeka, koji uza sve poteškoće hoće da savjesno vrši dužnosti svog staleža, koji hoće da bude dobar pastir svoga stada, koji ne stoji prekrštenih ruku, kad treba raditi, koji opominje i kori, kad treba opominjati i koriti, pa bilo to neugodno i onima, kojih se to tiče, koji se zauzimlje za svoje župljane protiv onih, što ih ocrnjuju i izrabljuju, te ih bez straha brani i pred vlastelom i pred vlasteoskim činovništvom. Knjiga se s pravim užitkom čita, pa je najtoplije preporučamo.

ROMANI AUGUSTA ŠENOE. Tko nije čuo za tog najznamenitijeg hrvatskog romanopisca? Umro je pred punih pedeset godina, ali njegova uspomena još i danas živi. Živi u njegovim brojnim djelima, koje je poklonio svome narodu. Iz prošlosti svog naroda odabirao je građu za svoja djela i oživljavao omiljele likove iz radosnog i teškog narodnog života u prošlosti, zato su njegova djela doživjela onoliki uspjeh i onako se brzo raširila. „Knjižnica Dobrih Romana" htjela je da svojim čitateljima pruži najbolja Šenoina djela u što boljoj opremi i za što jeftinije pare, da tako proslavi uspomenu na pedesetu godišnjicu smrti tog hrvatskog velikana. Izdala je njegov roman „B r a n k u", omiljelo štivo o radišnoj i zaslužnoj učiteljici, koja uz mnoge borbe vodi omladinu narodnu pravim putevima vjerskog i narodnog odgoja. Ona nije klonula na svom putu, pa je i Bog blagoslovio njezin rad obilnim uspjehom. Takvih učiteljica, takvih žena treba nam danas možda više nego ikada prije, zato je ova knjiga lijepo primljena i vrlo se mnogo kupuje. Uz nju je „Knjižnica Dobrih Romana" izdala prekrasan roman o starom Zagrebu „Z l a t a r e v o Z l a t o", u kojemu opisuje nesretnu sudbinu Dore Krupićeve, a uz nju i sudbinu brojnih povijesnih lica iz onoga doba. S užitkom čitatelj leti preko onih stranica i jedva čeka da vidi, kako će se sav onaj spletaj na koncu da riješi. Samo Šenoa znade da onako lijepo opisuje događaje i onako lijepo prodre u duh zagrebačke prošlosti. — Pored ta dva krasna romana izdala je „Knjižnica Dobrih Romana" još i Šenoine „I z a b r a n e P r i p o v i j e s t i". Među njima se nalazi „Ilijina oporuka", „Turopoljski top" i „Pruski kralj". Te tri pripovijesti vrlo dobro dolaze jedna uz drugu i čitaocima će se taj izbor sigurno vrlo dopasti. Uz njih kao i uz „Branku" i uz „Zlatarevo Zlato" nalazi se predgovor dra Ljubomira Marakovića. Naslovnu stranu izradio je V. Kirin. — Među ta izdanja treba spomenuti i pripovijest „B a r u n I v i c a", koja je također izdana prigodom Šenoina jubileja. Svaka hrvatska kuća treba da sebi nabavi po koju Šenoinu knjigu, pa evo „Knjižnica Dobrih Romana" pruža lijepi izbor. Kupujte djela svojih velikana i čitajte ih! Kupujte i čitajte djela Augusta Šenoe, koj je izdala „Knjižnica Dobrih Romana", Zagreb, Trg Kralja Tomislava 21.

IZ KRAJEVA NAŠE GOSPE

200-godišnjica Gospe od Zdravlja. Prošle godine navršilo se 200. godina, kako je harala kuga u Splitu u Dalmaciji. Sve se zavilo u crno. Jedino predgrađe Dobro nije stradalo. Ova milost pripisivala se zagovoru Gospe od Zdravlja. Preuzv. g. nadbiskup splitski Antun Kačić naredio je, da se slika Gospe od Zdravlja izloži javnom štovanju. U proljeću god. 1732. kuga prestane. Narod iz zahvalnosti počne graditi kapelicu, da se u njoj čuva čudotvorna prilika Gospe od Zdravlja. Radi siromaštva nisu mogli sagraditi jedno veličanstveno svetište. Sad se opet nakon 200 godina nastavlja gradnja. Ovo se zavjetno svetište podiže doprinosima svega našega naroda. To je dar Hrvata nebeskoj Kraljici. Ovo je znak naše zahvalnosti Majci Božjoj za sva primljena dobročinstva u prošlosti, a i zalog Njezine moćne zaštite za naš narod u budućnosti.

Sa svih strana stižu milodari za ovo svetište. To najviše imamo zahvaliti samoj Gospi. Ona dijeli duhovna i vremenita dobra. Nitko nije zazivao u pomoć Gospu od Zdravlja, a da mu Ona nije pomogla.

Sv. Stolica godine 1799. udijelila je za svaki dan i za uvijek 200 dana oproštenja onomu, koji se pred slikom Gospe od Zdravlja na Dobromu pomoli za uzvišenje sv. Majke Crkve. Prošle godine na blagdan Gospe od Zdravlja stigla je vijest, da je Sv. Stolica udijelila 300 dana oproštenja onomu, koji pred Njezinom slikom izmoli 3 Zdrave Marije; 7 god. 7 četrdesetica oproštenja daje svake prve subote u mjesecu, svake Gospine svetkovine preko godine i svake od 9 subota pred svetkovinu Gospe od Zdravlja; tri puta daje potpuni oprost, i to na sam blagdan Gospe od Zdravlja, posljednje nedjelje mjeseca svibnja i zadnji dan mjeseca studenoga.

Štuj, dragi čitatelju, od svega srca Gospu od Zdravlja, pa ćeš i ti osjetiti, kako je dobra i moćna naša Dobra Majka.

SALEZIJANSKI KONVIKT U ZAGREBU.

U nadbiskupski konvikt u Zagrebu primaju se na potpunu opskrbu zdrava rimokatolička djeca, koja će polaziti srednju školu. Mjesečno se plaća 600 dinara. Molbe za primanje u konvikt moraju se podnijeti upravi konvikta najkasnije do 15. kolovoza, kojoj neka se priloži krsni list i posljednja školska svjedodžba. Učenici, koji su položili prijemni ispit bilo na kojoj srednjoj školi, a žele študirati u Zagrebu, neka šalju svjedodžbu sa potvrdom o učinjenom prijemnom ispitu najkasnije do 1. kolovoza upravi konvikta, da se isti može kod ministarstva ili banovine pobrinuti za dozvolu polaska škole.

Državne klasične i realne gimnazije u Zagrebu primaju sve učenike bili oni iz kojega god sreza, ako su isti na opskrbi u konviktu.

Učenike prvog razreda iz udaljenih krajeva upozoravamo na slijedeću odluku:

„Ministarstvo prosvjete odlukom S. n. br. 26.806 od 18. kolovoza 1931. izvještuje, da se učenik, koji položi prijemni ispit u jednoj srednjoj školi, može upisati u prvi razred druge srednje škole istoga tipa samo po odobrenju banske uprave ili ministarstva, ako za to ima opravdanih razloga."

Za pobliže upute obratite se na Upravu Nadbiskupskog Konvikta u Zagrebu, Vlaška ul. 38.

ŠIRITE „NAŠU GOSPU LURDSKU"!

ZAHVALE

Marija Gabriel, Lipovčani. Prigodom velike i teške bolesti u mjesecu veljači ove godine preporučila sam se Gospi Lurdskoj, koja mi je doista pomogla te me ozdravila. Zato neka joj je hvala i slava kroz sve vijeke! Odlučila sam poslati jednu zahvalu u Gospin glasnik i dar od 50.— Din za njegovo proširenje. — Mima i Karmen Caratan, Sarajevo. Bilo je to u Gospinu mjesecu veljači, kad nam se razbolila naša mala Karmen. Dobila je anginu, a k tome se pridružila još i bubrežna bolest. Liječnik je kazao, da će u najboljem slučaju 7 do 8 tjedana morati odležati. Ali hvala Bogu i dragoj Gospi Lurdskoj njoj je bolest krenula odmah na bolje, čim sam počela s njome moliti devetnicu. Kad smo devetnicu dovršile, bolesti je sasma nestalo. Hvala ti, mila naša Gospo, štiti nas i nadalje! (Šaljem 20 Din za sv. Misu u čast Gospe i 30 dinara za Gospin oltar u Jerusalimu.). — M. K., Kraljevica. U prošloj godini bila je moja obitelj posjećena neugodnim kušnjama, bolešću starice majke, smrću mog ljubljenog supruga i raznim obiteljskim nedaćama. U svim tim kušnjama obraćala sam se vrućim molitvama Majci Božjoj Lurdskoj, sv. Josipu i sv. Tereziji od Maloga Isusa. Zahvaljujem im na vraćenom duševnom miru i na Božjem blagoslovu našoj obitelji. Šaljem 30 Din za proširenje Glasnika Naše Gospe Lurdske. — Emilija Viktorin, Jaurena. Za sretnu operaciju preporučih se Našoj Gospi Lurdskoj, obećah se javno zahvaliti u Glasniku, ako sretno prođe operacija, što sada i činim, jer je sve dobro prošlo. Molim Gospu Lurdsku za potpuni oporavak. Neka joj je hvala i slava kroz sve vijeke, a za proširenje Glasnika prilažem 20.— Din. — Hermina Obreht, Čalma. Molila sam Bl. Djevicu Mariju jednu želju, koju mi je uslišala. Neka mi i nadalje pomogne! Hvala joj i slava! Svaka molitva Majci Božjoj bila mi je uslišana, zato svi, koji ste opterećeni i žalosni, molite Majku Nebesku i bit će vam od pomoći. Obećajem cijeli život držati Glasnik Naše Gospe Lurdske. Majko, Ti nas blagoslovi svojim svetim blagoslovom i čuvaj nas od zla! (Šaljem mali darak od 20.— dinara).

DAROVI

Porčetić Josip, Sombor, za raširenje Glasnika Din 110.—, Cologin Tončica, Split, dar za raširenje Glasnika Din 100.—; Šklebar M., Zagreb, u zahvalu kao dar Din 10.—; Iv. Masni, Vinkovci, za primljene milosti Din 10.—; Danasić Stj., Sv. Ivan Zelina, za raširenje lista. Zahvaljuje na ozdravlj. Lurd. vode, Din. 25.—; Cafuta Helena, Zagreb, od dugogodišnje bolesti uporabom Lurd. vode Din 30.—; Glavačević Adela, Kakanj, dar Gospi Lurdskoj Din 20.—; Karić Kata, Zagreb, dar Din 10.—; Bratić Frana ž. Josipova, Šibenik, dar Din 100.—; Klaić Joza, Lipik, Din 5.—; Starčević ud. Ana, Gospić, Din 15.—; Obrecht Hermina, Čalma, Din 20.—; Marija Mandić ud. Šime, Molat, za isprošeno zdravlje nevjesti Din 20.—; Šnidaršić Anka, Sibinj, dar za nebrojene milosti Din 15.—; Mlinarić Ljuboslava, Varaždin Din 50.—; Šantić Ć., Postire-Brač dar Din 8.—; Gabrijel Marija, Lipovčani, dar posebno oglašenu zahvalu za primlj. milosti, Din 50.—; Zorka Vojnović iz N. N. Din 20.—; Bolf Marija p. Sušak, dar za raširenje Glasnika Din 28.—; Štimac Veronika, Crested Bute, u zahvalu za primljene milosti Din 113.65; Marija Majstorović, Lipik, za zdravlje obitelji Din 30.—; Žnidarić Ivan, p. Petrijanec kot. Varaždin, Din 40.—; Faerfel Stj., Glina, dar Našoj Gospi Lurdskoj Din 28.—; Trebatić Mare, Milna, dar Din 5.—; Didović Ivan, p. Gradište Din 20.—; Vidaković Roza, Subotica, u zahvalu Din 5.—.

Nadalje su jošte priposlali: Jovanović George, Benoit Din 28.09, Kričan Stevo, Benoit, Din 28.09, Tomić Marija, Benoit, Din 112.36. Ukupno Din 168.54.

Jeste li već poslali koji dar za jerusalemski oltar Kraljice Hrvata?

VRATA KRALJEVSTVA BOŽJEGA

Mi se zovemo kršćani. Zašto ? Zato, jer smo kršteni. Što je krst ? Krst je sakramenat preporoda po vodi i riječi, ili opširnije: Krst je sakramenat Novoga Zavjeta, u kojem se čovjek izvanjskim pranjem vode i zazivom presv. Trojstva prima u zajednicu Kristovih vjernika, čisti od svakoga grijeha, duhovito preporađa, i postaje dijete Božje i baštinik kraljevstva nebeskoga. Svi su sakramenti osnovani od Krista, pa tako i sv. krst. Osnovan je ovaj sakramenat zato, da se operemo od grijeha, napose istočnoga, a kada se krsti odrasli oprаštaju mu se svi grijesi, koje je počinio, otkada je došao k razumu pa do krštenja. Bez sv. krštenja ne može se spasiti nitko, jer je Krist rekao: „Ako se tko ne preporodi vodom i Duhom Svetim, ne može uniči u kraljevstvo nebesko". (Iv. 35). On je ta[illegible] kao: „Koji vjeruje i pokrsti se, spasit [illegible]. 16, 16).

Nitko ne može ok[illegible]i pred lice Božje. Zato se mora oprati [illegible]u. Što je s onima, koji su umrli bez sv. krsta ? Djeca, koja su umrla prije nego su došla razumu, ne će vidjeti Boga, radi istočnoga grijeha, koji im nije oprošten. Odrasli nekršteni kao n. pr. pogani mogu se spasiti, ako barem žele sv. krst, kad ga i ako ga ne mogu primiti. To je tako zvani krst želje, a želi naravski krst vode, pa je to krst vode ne doduše zbiljski primljen, ali u želji nekim načinom sadržan.

Budući da je tako potreban ovaj sakramenat, moraju svi kršćani nastojati, da ga djeca njihova što prije prime. Tko bi dugo odgađao krštenje bez razloga, teško bi sagriješio.

Krstom postajemo članovi, udovi Kristovog mističnog tijela sv. Crkve. Zato kaže sv. Pavao: „Kojigod se u Kristu krstite, Krista obukoste." To članstvo ostaje neizbrisivo i kamogod pošli kao vjerni sinovi Crkve ili odmetnici, nosimo sa sobom neizbrisivi znak utisnut u dušu našu. Zato se ne može sv. krst valjano više puta podijeliti, jer je taj znak neizbrisiv i ostaje zauvijek.

Sakramenat sv. krsta zove crkveni sabor Florentinski vrata duhovnoga života. Tek po njemu postajemo sposobni da primamo ostale sakramente i duhovna dobra sv. Crkve. Milost sv. krsta preporađa nas. Isus veli, da se onaj, koji hoće ući u kraljevstvo nebesko, mora preporoditi. Sv. Pavao govori o novom životu, koji moramo poslije krštenja provoditi, o novom čovjeku, kojeg moramo obući; on piše, da smo spaseni kupelju preporoda i obnovom Duha Svetoga, a ta je kupelj sv. krst.

Po krstu se utjelovljujemo Kristu, kao uda Njegova postajemo dionici muke i smrti Njegove. Od glave ovog mističnog tijela Kristova izlijeva se punina milosti na sve njegove udove. Kršteni umiru grijehu i počinju novi život, život milosti.

Tko može krstiti ? Razlikuje se svečano krštenje od sukromnog. Svečano je, kad se vrši sa svim obredima, koji su u obredniku ; sukromni su ako se obave samo bitni, nužni obredi. Svečano krštenje redovno obavlja samo svećenik, a kad ovog nema, može ga i smije obaviti đakon.

Sukromno krštenje valjano obavlja svaki čovjek, ako ima nakanu to obaviti i ako izvrši bitne obrede. U slučaju nužde čini to valjano i dopušteno. Radi toga je potrebno, da nauče krstiti svi oni, koji se mogu nadati, da će morati i imati prilike to vršiti. To su naročito liječnici, babice. O krstu ovisi vječni spas djece.

Kod svečanog krštenja mora biti kum, ako je moguće dobiti ga. Kod sukromnog, ako ga je lako dobiti.

Da tko može biti kum, zahtijeva se: da je kršten, da ima porabu razuma, da nije krivovjerac ili raskolnik. To je svečani crkveni čin i ne mogu kod njega sudjelovati oni, koji su otpali od Crkve. To je čin, kojim se prima u Crkvu, a krivovjerac je od nje otpao. Kum se mora brinuti za duhovno dobro i odgoj svoga kumčeta, a kako će to učiniti krivovjerac ili raskolnik ? Njega dijeli odgoj, vjera i Crkva od kumčeta. Zato Crkva brani krivovjercima i raskolnicima kumovati djeci vjernika njezinih.

Da tko smije biti kum, mora imati barem 13 godina, mora znati osnovne istine vjerske. Krštenjem stupa u duhovno srodstvo krstitelj sa krštenim i kum sa kumčetom.

Mrtvi smo bili, grijehom okaljani, sada poslije krsta smo očišćeni, oprani, posvećeni. Primili smo život uda Kristova, zato moramo živjeti dostojno naše glave, Krista. Život milosti, život djece Božje, koji će tek onda u nama jačati i rasti, ako ga čuvamo, gojimo. Ako ga pak izgubimo moramo ga opet tražiti i zadobiti.

„Ko vjeruje i pokrsti se, spasit će se."

Pašiček Pavle.

ŠTO NE SMIJEMO,

ako hoćemo da se dobro osjećamo!

Ne smijemo jesti loše prokuhana jela,
Ne smijemo gutati slabo prožvakano jelo,
Ne smijemo prebrzo i previše jesti,
Ne smijemo osjećati odvratnost od jela,
Ne smijemo trpjeti, da nam jelo neprobavljeno teško leži u želucu,
Ne smijemo imati želučane boli, žgaravicu i grčeve,
Ne smijemo imati podrigavanje i ne smijemo se osjećati naduvenima,

nego treba da se brinemo za dobru i urednu probavu i urednu stolicu, bez kojih nema dovoljne cirkulacije krvi, a uslijed toga naravno nema ni zdravlja.

Ako smo nezadovoljni sa probavom te sa radom crijeva, dobro će nam doći Fellerove **„Elsa"-pilule,** 6 škatulja Din 30.—, 12 škatulja Din 50.— i Elsa švedske kapljice (2 flaše Din 50.—) sve već sa pakovanjem i poštarinom kod ljekarnika

EUGEN V. FELLER, STUBICA DONJA, Centrala 196. (Savska Banovina).

Odobreno Minist. soc. pol. i narodnog zdravlja. Sp. br. 509 od 24. III. 1932.